

Kapitola 2. věda o pravdě

Předcházející část: Kapitola 1. historická perspektiva

KAPITOLA 2

Věda o pravdě

Klasické, základní požadavky vědy se skládají z organizované skupiny potvrditelných informací, které jsou srozumitelné, logické, a opakovatelné. V praxi se proto věda skládá z teorie plus testovatelné hypotézy schopné experimentálního (zkušnostního) potvrzení. Třebaže „pravda“ byla ohniskem pozornosti a učených rozmluv erudovaných intelektuálů po tisíce let, úplná univerzální dohoda nebyla nikdy dosažená, aby zakončila nekonečnou, pokračující diskuzi (viz například na ohromné svazky západního světa). V rámci stanovených souvislostí, nicméně pracovní definice heuristické hodnoty mají, v periodických časových obdobích, sloužit praktickému cíli. Nicméně každá definice byla omezená nedostatkem popisu souvislostí nebo parametrů. Proto, jak bude objasněno, žádné testovatelné prohlášení nějaké prezentace zdánlivé pravdy nemělo nějakou skutečnou platnost, protože platnost závisí na kontextu, obsahu, a specifikaci jejich nárysu.

Navíc k výše uvedeným potížím. Všechny definice a podmínky zahrnují předpoklady o sémantice, stejně jako o dialektice, logice, gnozeologické premise, a vnímání, které všechny skončí ve slepé uličce hádanky: Jak my víme, nebo jak my dokonce víme, že my víme? Hádanka pak pokračuje v diskusích o teologii, metafyzice, a nakonec v gnozeologickém dilematu derivování mezi subjektivní a prý objektivní kategorií argumentů a zkušeností. Toto hlavní dilema bádání se pokouší odlišit Descartův *res cogitans* od *res externa* (to jest, mysl nemůže znát samotný svět ale jenom jeho selektivní, abstraktní mentalizaci o něm, právě tak jako fotografie není vyfotografovaným objektem). To se stává konečným ze všech argumentů intelektuálů a neřešitelným kvůli dualistické povaze duševních pochodů, které uměle oddělují předmět a objekt a tak se stávají zdrojem skutečného omylu, že to usilují vyřešit zdlouhavou tautologií.

Konečným výsledkem zkoumání intelektuála je zjevný závěr, že mysl a rozum je každý neodmyslitelně vadný a proto nezpůsobilý k nalezení skutečné pravdy. Princip kauzality kalibruje jen v úrovni 460, je dualistický a proto je limitovaný kontextem jeho paradigmatu a vnitřní strukturou jeho dialektiky.

Všechny duševní přístupy k definici pravdy jsou nakonec konfrontovány s nutností udělat paradigmatický skok z abstrakce ke zkušenosti, a z údajné objektivity do radikální subjektivity. Takže sdělení „pouze objektivita je reálná“ je čistě subjektivní předpoklad. Mechanický zjednodušovatel proto ve skutečnosti žije v intrapsychice, subjektivní realitě, stejně jako každý další. Řešení dilematu a popis a vědění absolutní pravdy vyžaduje skok do pole výzkumu vědomí samotného, který ujasňuje, že jen skutečná, ověřitelná realita vědění je v ctnosti „bytí“ (to

jest, všechny intelektualizace jsou „o“ něčem), což vyžaduje, aby pozorovatel byl vně, aby byl svědkem prozkoumávané věci. Například, lidské pozorování může „vědět o“ kočce, ale jen kočka opravdu, ví co to je být kočka, protože je kočka.

V podstatě výše uvedené pozorování vysvětluje názorovou různorodost o duchovní realitě a teologických pojednání týkajících se božství, které nemohou dosáhnout žádnou velkou míru pravdy, bez čistě subjektivního vědění, tedy zažití stavu osvícení, ve kterém esence subjektivnosti je sebe odhalující substrát jádra pravdy a reality.

Jak bude popsáno později, výzkum vědomí odhaluje, že schopnost lidské mysli chápat a rozumět úrovním pravdy závisí na individuální úrovni vědomí, které samo je ve stavu nepřetržitého evolučního vývoje. Tento proces byl nepřetržitý nejen v předcházejícím evolučním čase, ale také pokračuje v přítomném čase a během zrání. (viz kapitola 7)

Je důležité vědět, že v době narození má každý individuální lidský tvor již určitou úroveň vědomí. Tyto úrovně se značně liší a to v extrémních stupních. Daná úroveň vědomí znamená schopnost souznít s identifikovatelnou frekvencí podobně jako rádio nebo televizní anténa. Navíc, mozek nedosahuje plné zralosti do věku přibližně dvaceti pěti let, některé části dokonce do věku třiceti pěti let, a nejvýznamnější část lidského mozku, přední mozek (prefrontální cortex), dozrává jako úplně poslední, fakt který nyní byl vzatý do úvahy u soudů k určení trestní odpovědnosti mladých lidí.

Z celkového pohledu je zjevné, že pochopitelná pravda je vrozeně náročná a zdánlivě komplexní. Problém definování a porozumění pravdě je výsledkem mnoha různých závěrů, v závislosti na ohromném množství faktorů, dokonce i celková úroveň vědomí lidstva v dané době je významný faktor. Každá úroveň vědomí má svou definici pravdy, která je souhlasná s tou specifikovanou úrovní, společně s jejím vlastním jazykem a kvalifikací, která vyhovuje dané kultuře a době. Neshoda vzejde z definic, které jsou vhodné pro další úrovně vědomí, dokonce stejné éry. Dokonce, i když je shoda o faktech či v definici pravdy, tak zůstává nesouhlas, pokud se týče toho, co to „znamená“ nebo značí (tj. hermeneutika). Progresivní vývoj pragmatické ale teoreticky elegantní (termín, který je použitý ve vědeckém dialogu aby označil zárodečnou souvislost) vědy o vědomí způsobil, že již byla prezentovaná v některých detailech (Hawkins, 1995-2004), včetně rozsáhlých demonstrací a potvrzení (Hawkinsovo video série přednášek, 2002, 2003, 2004).

Přehled základních principů vědy o vědomí

1. Vědomí je beztvaré, neviditelné pole energie nekonečné dimenze a možností, základ veškeré existence, nezávislé na čase, prostoru nebo umístění, od kterého je nezávislé a také i od všeho ostatního a zahrnuje vše přítomné.
2. Protože pole vědomí obklopuje veškerou existenci za všemi limity, dimenzemi nebo časem, registruje všechny události, bez ohledu na to jak jsou zdánlivě nepatrné, jako je dokonce letmá myšlenka.

3. Protože registrace všech události se vyskytuje mimo čas a místo, jsou nadčasové a přístupné kvůli jedinečné vlastnosti tkvící v energetickém poli vědomí samotného.
4. Vědomí je nezmenšitelný substrát lidské schopnosti vědět nebo prožívat zkušenost, vnímat nebo svědčit, a je to esence schopnosti pro uvědomění.
5. Pole vědomí existuje nezávisle na lidstvu, které je v něm obsažené. To je nezmenšitelný substrát, absolutna, v porovnání s kterým všechno co existuje, je relativní.
6. Pole vědomí představuje nekonečnou moc a potenciál, z kterého povstává zjevný vesmír jako Stvoření, jako nepřetržitý, pokračující proces.
7. Celý vesmír, a to jak známý a neznámý, existuje nezávisle na lidském popisu a je v podstatě jedním jednotným, celkovým polem, ve kterém jsou různé úrovně vibračních frekvencí, které se jeví jako pozorovatelný vesmír. Jako ve fyzické doméně, čím vyšší frekvence vibrační energie, tím větší moc.
8. Univerzální, všeobsahující vibrační pole energie je všudypřítomné a je proto vševědoucí a všemocné (všemohoucí). Přítomnost pole vědomí je známá všem cítícím bytostem jako subjektivní vědomí samotné existence. Takže uvědomění si přítomnosti vědomí jako substrátu existence je prvotní subjektivní realita základní veškeré možné lidské zkušenosti.
9. Úrovně vědomí jsou identifikovatelné použitím jednoduché kvality vědomí samotného, a vševědoucnost vědomí poznává a reaguje na to, co má existenci a je pravdivé z důvodu faktu té existence. Tak vědomí, jako zrcadlo, neosobně odráží skutečnost, která je nezměnná a neovlivněná tímto procesem. Vědomí, proto, nedělá cokoli, ale, podobně gravitaci, dává souvislost, která z možností přejde z beztvareho stavu do formy, z ne zkušenosti do zkušenosti.
10. Při srovnání se zákony o zachování hmoty nebo energie, zákon zachování života převládá. Život sám nemůže být zničený, ale může jen měnit formu posunem k jinému kmítočtovému rozsahu (v lidské zkušenosti éterická, duchovní, a další energetické oblasti popsané v průběhu času).
11. Protože všechno, co existuje, představuje energetické úrovně vibrací, stupnice vědomí může být zkonstruovaná jako vnitřně shodná a mít pragmatickou hodnotu. A logaritmická stupnice vědomí od 1 k 1000, která začíná číslem ,1' jako existence samotného života a pokračuje do 1000 (nejvyšší úroveň vědomí vůbec kdy dosažená lidstvem), je dostačující k tomu, aby zahrnula všechny možné frekvenční řady lidského vědomí. Taková stupnice může být prokazatelně vysoce informativní a velmi praktická stejně jako má teoretickou hodnotu pro porozumění lidstvu, otázce božství a vesmíru.

12. Výzkum vědomí je v současnosti jediná věda k dispozici lidstvu, která nyní umožňuje zkoumání relativních energetických úrovní, a to jak lineárních tak nelineárních paradigmat, jejich domén, a reality, které jsou za časem, prostorem nebo dimenzemi a existují jako identifikovatelné objektivní stejně jako subjektivní.

Výše uvedená sdělení kalibrují v úrovni vědomí 1,000, která je nejvyšší úroveň pravdy a poznatelnosti ve stávajících lidských podmínkách.

Jako v doktorských disertacích, výše uvedená sdělení budou považována za hypotézy, aby byly vyjasněny, posíleny, demonstrovány a doloženy prezentováním dat, která jsou dostačující k tomu, aby ospravedlnily a doplnily základní hypotézu.

Následující část: Kapitola 3. pravda jako hádanka: výzva a zápas